

Arrest

nr. 239 367 van 3 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 maart 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 4 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 9 mei 2015 in Oostenrijk en op 3 juni 2015 in Zweden (Eurodac).

1.2. Op 10 september 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 11 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/09/2018

U had op 17 april 2019 van 9u08 tot 12u50 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, u werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw voogd de heer L.S. en uw advocaat, Meester Felix Daem, loco Meester Katrin Verhaegen, waren gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, N.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Hazara origine te zijn. U werd geboren in 1980 in de regio Mija in het district Sharistan van de provincie Daikundi. Uw ouders zijn sjiiitische moslims maar u ziet zichzelf eerder als atheïst. U ging van de 2de tot de 7de graad naar school en soms diende u uw vader te helpen op de velden. Uw ouders zijn momenteel in Iran samen met uw broers en zussen maar u hebt geen contact meer met hen.

U diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen die uw vader kende. Uw grootvader Z.A. was een commandant bij Hezb-i-Wahdat Islami, de partij van B.M. Hij was de leider van drie broers, A.D., T.D. en Ar.D.. Op een bepaald moment kregen ze onderling onenigheid en besloot uw grootvader hen uit te schakelen. De bedoeling was de drie broers te doden. Hij slaagde erin A.D. te vermoorden maar de andere broers bleven in leven. Na 5 of 6 maand kwam aan het licht dat uw grootvader achter de moord op A.D. zat. Uw grootvader en enkele anderen werden opgepakt en publiekelijk terechtgesteld. 12 of 15 jaar later probeerde uw vader de dood van zijn vader te wreken op de twee andere broers D. Op een dag was er een aanval op Ar.D. met een bermbom maar Ar.D. raakte enkel gewond. Toen u die dag thuis kwam van school zag u dat uw huis omsingeld was. U ging naar binnen en vroeg uw moeder wat er was gebeurd. Uw moeder vertelde dat ze uw vader wilden meenemen. U ging vervolgens niet meer naar school. 4 à 5 dagen later stond u buiten het huis en zag u iemand naar binnen gaan. U ging kijken. Die persoon was tegen uw moeder aan het schreeuwen, hij vroeg naar uw vader. Hij zou de hele familie vermoorden indien ze niet zou zeggen waar hij was. Uw moeder verklaarde dat ze niet wist waar uw vader was. Enkele dagen later kwamen er opnieuw mensen bij jullie langs. Ze vroegen naar uw moeder. Ze zeiden dat ze vrienden van uw vader waren en jullie dienden mee te nemen. Uw moeder wou dit eerst niet geloven maar nadat ze uw vader telefonisch te spreken kreeg ging ze akkoord. Jullie verlieten die nacht het dorp en reden heel de nacht door. De volgende dag zag u uw vader terug en reisden jullie samen verder. Vervolgens reisde het ganse gezin naar Iran. In Iran geraakte u echter van uw ouders en andere gezinsleden gescheiden en reisde u alleen verder. U kwam aan in Oostenrijk en diende op 9 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in maar u wachtte de beslissing niet af en reisde verder. U kwam aan in Zweden en diende daar op 3 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige. U verklaarde in Zweden bij de bevoegde asielinstanties te zijn geboren in het dorp Janqalaq van de provincie Ghazni en daar tot uw twaalf jaar te hebben gewoond. U verklaarde Afghanistan verlaten te hebben vanwege een grondconflict tussen uw vader en zijn broer, uw oom, die een rijk en machtig man zou zijn. Uw oom zou uw ouders vermoord hebben om de gronden die uw vader had geërfd in zijn bezit te krijgen. Uw oom zou u en uw broers hebben laten leven zodat jullie konden verklaren dat jullie ouders zelfmoord hadden gepleegd. Toen u bij deze oom zou moeten gaan wonen verliet u de regio en kwam u in Kabul terecht. Hier vond u werk en verbleef u twee jaar. Toen u vreesde uw werk daar te verliezen en geen ander werk meer te vinden besloot u Afghanistan te verlaten. Op 28 mei 2018 werd er door de Zweedse asielinstanties een definitieve weigeringsbeslissing inzake uw verzoek genomen. Vervolgens reisde u verder en diende u op 4 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in België in als niet-begeleide minderjarige. Op 1 september 2019 is van rechtswege de voogdij over u verlopen.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de familie van Ar.D.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een duplicaat van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, een foto uit Zweden, een foto uit Afghanistan, facebook uitprints over de familie D., informatie over Ar.D. en zijn vrouw M.S. en een foto van A.D.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en het administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden gewezen op belangrijke discrepanties tussen de verklaringen die u aflegde in de asielpprocedure in Zweden en deze in België. In Zweden verklaarde u afkomstig te zijn van het dorp Janqalaq in de provincie Ghazni waar u tot uw twaalfde woonde. U verklaarde er dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omdat u problemen kende met uw oom langs vaderszijde. Uw oom wou in het bezit komen van de gronden die uw vader van uw grootvader had geërfd. Uw oom doodde uw beide ouders maar liet u en uw boers in leven. Hij wou dat u zou kunnen vertellen dat ze zelfmoord hadden gepleegd. U durfde dit echter tegen niemand vertellen en zei dat u niet wist hoe ze waren omgekomen. U ging bij uw oom langs moederszijde wonen. Toen deze aangaf dat hij niet langer kon instaan voor u en uw broer en wou dat u bij uw oom langs vaderszijde zou gaan wonen bent u gevlucht. U kwam in Kabul terecht waar u ongeveer 2 jaar in een hotel heeft gewerkt (zie notities persoonlijk onderhoud en beslissing Zweden). U verliet Kabul omdat u er geen werk meer vond. In België daarentegen brengt u een heel andere relaas. U verklaart hier geboren en getogen te zijn in het district Sharistan van de provincie Daikundi, wat u overigens aannemelijk kan maken, en verklaart dat u Afghanistan omwille van problemen met Ar.D. bent ontvlucht (zie notities van het persoonlijk onderhoud België). Deze problemen zouden ontstaan zijn ten tijde van uw grootvader en ertoe leiden dat u vreest slachtoffer te worden van bloedwraak door hem. Uw ouders en broers en zussen zouden ook Afghanistan ontvlucht zijn, maar u zou hen onderweg in Iran kwijtgeraakt en geen contact meer met hen hebben. Ergens in 2014 zou u uit Afghanistan vertrokken zijn, toen u twaalf of dertien jaar oud was. Intussen hebt u contact met een oom langs moederszijde en uw familie. Van iemand die internationale bescherming zoekt en verklaart te vrezen voor zijn leven mag men echter verwachten dat deze persoon van bij aanvang en onmiddellijk de desbetreffende asielinstanties in het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt zodanig dat de asielinstantie kan beslissen over het verzoek. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, in casu Zweden en België, teneinde er een beschermingsstatus te verkrijgen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat u in Zweden compleet andere verklaringen heeft afgelegd dan in België ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid, zelfs al was u dan nog minderjarig.

Gevraagd waarom u in Zweden andere verklaringen aflegde geeft u aan zich te hebben laten beïnvloeden door andere Afgaanse jongens (CGVS, p. 21). Dit doet aan de vaststellingen inzake uw geloofwaardigheid geen afbreuk. Immers wordt er van u verwacht dat u, ook als minderjarige, de waarheid spreekt zeker over kernelementen als de situatie van uw familieleden en de oorzaken van uw vlucht uit Afghanistan. Reeds in Zweden werd u gewezen op het belang van juiste informatie (zie rapport 8/1/2016 p. 1/14, 2/14). Dat u pas in België de ware reden voor uw verzoek om internationale bescherming zou

willen of kunnen verklaren doet afbreuk aan de beweerde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. U dacht dat u gediscrimineerd zou worden door de andere mensen die u onderweg tegenkwam, voornamelijk Afghanen, indien u zou zeggen dat u uit Daikundi kwam zo verklaart u als reden voor het opgeven van een andere herkomstregio (CGVS, p. 21). Dit verklaart nog niet waarom u tegen de Zweedse overheid niet de waarheid zou vertellen over de problemen die u in Afghanistan had gekend en de redenen waarom u het land diende te ontvluchten. U voegt er nog aan toe dat het niet belangrijk was wat u in Zweden vertelde omdat u enkel uw familie wou terugvinden (CGVS, p. 22), in dit opzicht is het dan ook heel opmerkelijk dat u aan de Zweedse overheid vertelde dat uw ouders vermoord waren. U twijfelde ook of uw vader de toestemming had om alles over hem hier te vertellen, zo geeft u aan (CGVS, p. 22). Het dient gezegd dat uw vader u volgens uw huidige verklaringen naar Europa stuurde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dan in Zweden niet zou hebben mogen vertellen wat er in Afghanistan gebeurd was is hiermee niet te verzoenen. Bovendien had u ook in Oostenrijk de kans om internationale bescherming in te dienen maar zette u daar de asielpprocedure niet verder. Dit is toch een opmerkelijke houding voor iemand die vreest voor zijn leven te vrezen en doet twifelen aan uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Dat u minderjarig was kan evenmin als verschoning gelden daar er ook van een minderjarige kan worden verwacht dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien legt u nu opmerkelijke verklaringen af met betrekking tot het contact met uw familie. U verklaarde initieel geen contact meer te hebben met uw ouders die ergens in Iran zouden zijn. Gevraagd wat u al probeerde om hen te vinden stelde u veel te hebben geprobeerd en hen via facebook gezocht te hebben door op verschillende manieren de naam van uw vader in de zoekbalk van facebook in te geven (CGVS, p. 9,23). Het dient gezegd dat dit een mogelijke piste is maar ook een piste die weinig kans op slagen heeft. Ook via het Rode Kruis zou u geprobeerd hebben hen te zoeken, maar u deed dit pas na aankomst in België omdat u in Zweden nooit van die mogelijkheid had gehoord. U zou er nochtans met uw sociaal assistente hebben besproken over het terugvinden van uw familie maar was nooit op de hoogte van de dienst Tracing van het Rode Kruis (CGVS, p. 10, 22). Het zou verbazen dat uw sociaal assistente in Zweden u niet van deze mogelijkheid op de hoogte zou hebben gebracht. Uiteindelijk stelt u, zou u pas in België via een vriend die in Engeland woont het nummer van een oom langs moederszijde in Afghanistan hebben gekregen. Opmerkelijk is echter dat u deze oom voorheen niet kende, u wist van zijn bestaan maar had hem nooit eerder gezien (CGVS, p. 9). Via deze oom kwam u dan uiteindelijk weer in contact met uw familie (CGVS, p. 9, 23). Het komt dan ook als zeer toevallig over dat een kennis toch het nummer van uw oom heeft en dat die oom blijkbaar wel contacten had met uw familie, hoewel u hem nooit eerder had ontmoet. Het vermoeden bestaat dat u ware toedracht over uw familie, hun verblijfplaats of situatie en jullie contacten tracht te verbergen, waardoor de algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

Daarnaast kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Uw verklaringen over het begin van de problemen, namelijk de dood van A.D. waar uw grootvader iets te maken mee zou hebben zijn immers vaag en nietovertuigend. Uit de documenten die u neerlegt over het incident blijkt vooreerst niet dat uw grootvader achter de dood van A.D. zat. Hij wordt echter wel vermeld als slachtoffer van Ar.D. Uit deze artikels blijkt ook dat Ar.D. verschillende wrede daden heeft begaan en er niet voor terugdeinst mensen te doden of te laten doden (zie vertaling). Het is aldus mogelijk dat uw grootvader destijds het slachtoffer werd van diens algemene wreedheid. Uzelf weet ook niet echt wat er toen is gebeurd toen A.D. werd gedood (CGVS, p. 18). Het is merkwaardig dat u deze gebeurtenis niet kan situeren in de tijd. U kan niet zeggen wanneer A.D. juist werd gedood en wanneer uw grootvader op zijn beurt om het leven kwam (CGVS, p. 18). U moet hiervoor in de documenten op zoek gaan naar de datum. Uw grootvader zou op 2 mizan 1378 (24 september 1999) overleden zijn, zo blijkt. Uw vader zou 12 à 15 jaar nadien de dood van uw grootvader hebben willen wreken (CGVS, p. 16). Wanneer er u wordt gevraagd wanneer uw vader dan probeerde Ar.D. te doden zegt u 5 jaar of 5.5 jaar geleden, mogelijk in 2014 zo stelt u (CGVS, p. 20). U kan echter niet zeggen welke maand het was (CGVS, p. 20). Het is merkwaardig dat u deze gebeurtenis niet beter in de tijd kan situeren daar dit voorval, het feit dat uw vader Ar.D. probeerde iets aan te doen, de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zou geweest zijn. Bovendien ging u tot de 7de graad naar school en kan verondersteld worden dat u wel enige kennis heeft van de kalender (CGVS, p. 13). Indien uw grootvader in 1378 (maart 1999 - maart 2000) werd gedood, dan zou uw vader, volgens uw verklaringen in 1390 (maart 2011 – maart 2012) of 1393 (maart 2014 – maart 2015) moeten geprobeerd hebben wraak te nemen. U vertrok naar eigen zeggen zo'n 5 jaar geleden in de zomer uit Afghanistan. Uw verklaringen blijven echter zeer oppervlakkig voor iemand die dergelijke gebeurtenissen zou hebben meegemaakt.

Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw grootvader 17 jaar geleden werd vermoord (zie Verklaring, vraag 5), maar op het CGVS stelt u dan weer dat dit 20 jaar geleden was terwijl tussen beide onderhouds slechts drie maanden verstreken zijn (CGVS, p. 18). Dit verschil van zo'n drie jaar is toch opvallend. U probeert dit te verschonen door te verklaren dat er problemen waren tussen u en de tolk op DVZ (CGVS, p. 25) maar dit blijkt geenszins uit de verklaring die u en uw voogd hebben ondertekend, zonder overigens melding te maken van problemen met de tolk (zie verklaring). Bovendien verklaarde u bij aanvang van het gehoor op het CGVS dat het gehoor bij DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 4,5), op een klein verschil van enkele dagen uw vertrekdatum na. Daarnaast is het opmerkelijk dat enkel uw vader de dood van uw grootvader zou hebben willen wreken, zijn broers ondernamen niks (CGVS, p. 19). U stelt dat uw vader de oudste is en zijn broers daarom niets deden (CGVS, p. 19). Echter is (bloed)wraak meestal een familie/clan aangelegenheid zoals uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief blijkt. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat uw ooms helemaal niet betrokken zouden zijn geweest bij de plannen van uw vader wraak te nemen voor uw grootvaders dood, gezien de impact van dergelijke actie op de ganse familie. Deze merkwaardige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast kan u weinig vertellen over de aanslag die uw vader zoveel jaar na de dood van uw grootvader tegen Ar.D. zou hebben gepleegd. U was er niet van op de hoogte voor de aanslag (CGVS, p. 19), dit is nog aannemelijk daar u nog jong was maar aangezien dit incident aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan ligt is het niet onlogisch dat u later meer details gekregen of gevraagd zou hebben. Zoals reeds opgemerkt weet u niet wanneer deze aanval plaats vond (CGVS, p. 20) en u weet ook niet exact waar deze aanslag plaatsvond, enkel vaagweg ergens tussen Nili en Olke (CGVS, p. 20). U kan niet zeggen of uw vader daarbij hulp heeft gekregen van anderen (GVS, p. 19). U denkt bovendien dat de er een bembom ontploft is (CGVS, p. 16) maar kan dit niet met zekerheid zeggen en u denkt ook dat Ar.D. hierbij gewond is geraakt, zeker weet u dit niet (CGVS, p. 16). Dat u dit niet met zekerheid zou weten is niet aannemelijk. Het verdere verloop van de feiten is eveneens opmerkelijk te noemen. U kwam op een dag thuis en zag dat uw huis omsingeld was door soldaten van Ar.D. (CGVS, p. 19) waarop u naar binnen ging. Uw moeder gebood u om naar boven te gaan. Ze vertelde u dat ze uw vader kwamen zoeken, hij was afwezig (CGVS, p. 16). Hierbij is het opmerkelijk dat deze soldaten u zomaar laten passeren en naar binnen laten gaan. Aangezien uw vader er niet was zouden de mannen vervolgens eenvoudigweg zijn vertrokken, eveneens opmerkelijk. U ging vervolgens niet meer naar school maar verliet het huis wel nog (CGVS, p. 16). Toen u enkele dagen later een onbekende man het huis zag binnenlopen negeerde u deze eerst (CGVS, p. 16) tot hij begon te roepen op uw moeder (CGVS, p. 16). Gezien de gebeurtenissen van enkele dagen eerder en het feit dat uw vader gezocht werd is het opvallend dat u deze persoon in eerste instantie negeert. De man vroeg uw moeder naar de verblijfplaats van uw vader, maar zou opnieuw vertrokken zijn zonder meer (CGVS, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien berust het feit dat u door dit alles problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan op een louter vermoeden. Tot uw vertrek uit Afghanistan kende u zelf geen persoonlijke problemen. U stelt dat u problemen zal kennen omdat u er nu eenmaal, in Afghanistan, geen andere oplossing is voor dit soort problemen (CGVS, p. 20). Ofwel gaan ze u doden, zo stelt u, ofwel zal u iemand moeten doden (CGVS, p. 20). Hierin kan u niet helemaal gevolgd worden. In Afghanistan bestaan er informele conflictoplossingsmechanismen, zoals een jirga of shura (lokale raden) die samenkomen om conflicten zoals deze op te lossen. De beslissingen van deze raden waar dorpsouderen en religieuze leiders deel van uit maken worden doorgaans gerespecteerd door de gemeenschap. U stelt ook dat u zal moeten toetreden tot een gewapende groepering om zichzelf veilig te stellen maar dat wil u niet (CGVS, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit zou moeten doen, het gaat hier om een hypothetische stelling. Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde actuele problemen met Ar.D.

Met betrekking tot uw verklaring dat u atheïst zou zijn dient te worden opgemerkt dat u zelf opmerkt dat dit bij een terugkeer naar Afghanistan niet voor problemen zal zorgen (CGVS, p. 24). U zou gewoon nalaten dit aan de buitenwereld te laten zien. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw atheïsme voornamelijk neerkomt op het nietpraktiseren van de islam, iets wat uw vader ook niet altijd deed, hoewel hij ook vastte en thuis bad (CGVS, p. 23, 24). Hij werd soms uitgescholden of scheef bekeken omdat hij niet naar de moskee ging maar kende hier niet echt grote problemen door die gezien kunnen worden als een ernstige vorm van vervolging (CGVS, p. 24).

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van Ar.D. niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige was doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Bovendien werd intussen de voogdij van rechtswege over u opgeheven.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan. Echter is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De foto's die u neerlegt vormen evenmin een bewijs. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaard kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De informatie afkomstig van het internet over de familie D., Ar.D. en A.D., is algemene informatie die ruim gekend is. Uw grootvader wordt zoals reeds gemeld in de artikels vermeld als slachtoffer maar niet als dader van of brein achter de moord op een van deze personen, hoewel u zelf beweert dat uw grootvader gedood werd toen bekend werd dat hij achter de moord op A.D. stak. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een

stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 52-54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, gaat verzoeker eerst in op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker licht vooreerst, ter verklaring van zijn afwijkende verklaringen tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming in België en Zweden, toe dat hij onderweg naar Zweden werd beïnvloed door andere Afghaanse jongeren om niet de ware toedracht van zijn vlucht uit Afghanistan te vertellen. Hij benadrukt dat hij 14 jaar was tijdens het afleggen van zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden en dat jongeren op die leeftijd vatbaar zijn voor beïnvloeding. Hierbij citeert hij nog uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij benadrukt dat hij zijn fout thans inziet en spijt heeft, doch *“de klok echter niet [kan] terugdraaien”*. Hij voert evenwel aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met voormelde *“verzachtende omstandigheden”* en het dus van een *“onredelijke houding”* getuigt om op basis hiervan zijn algemene geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal, waar hij stelt dat verzoeker opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd over het contact met zijn familie, *“zich hiervoor [baseert] op eerder subjectieve gevoelens dan op een objectieve argumenten”*. Verzoeker licht hierbij toe dat: *“Verzoeker verkreeg het nummer van zijn oom aan moederszijde via een vriend die in Engeland verblijft. Via deze oom kwam verzoeker dan opnieuw in contact met zijn familie. Verwerende partij vindt dit ‘zeer toevallig’. Verzoeker heeft het raden naar de reden waarom dit dan zo toevallig zou zijn. De vriend van verzoeker in Engeland woonde in hetzelfde dorp in Afghanistan. De oom van verzoeker kwam ter sprake en bleek dat zijn vriend in het bezit was van diens nummer. Dat verwerende partij op basis hiervan daar ook het vermoeden aan koppelt dat verzoeker de ware toedracht over zijn familie, hun verblijfplaats of situatie en zijn contacten tracht verbergen is helemaal van de pot gerukt.”* Hij citeert in dit verband tevens nog uit informatie van UNHCR over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas.

Verder gaat verzoeker in op de motivering in de bestreden beslissing inzake de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Hij licht hierbij toe dat:

“In eerste instantie wordt geen geloof gehecht aan de verklaringen over het begin van de problemen, namelijk de moord op A.D. door de grootvader van verzoeker. In de documenten die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat zijn grootvader het slachtoffer is geweest van Ar.D. Dat verzoeker de exacte datum dat zijn grootvader is gestorven niet kan aanduiden is logisch. Hij was op dat moment immers nog niet geboren en baseert zich op wat hem op jonge leeftijd werd verteld. Hij gaf wel aan dat het ongeveer 20 jaar geleden zou zijn hetgeen op grond van de neergelegde documenten ook klopt. Zijn grootvader is gestorven op 2 mizan 1378. Dit komt overeen met 24 september 1999. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat Ar.D. verschillende wreedheden heeft begaan en er niet voor terugdeinst om mensen te doden of te laten doden. Dit blijkt uit de vele documenten die verzoeker heeft neergelegd. Het is volgens verwerende partij dan ook “mogelijk dat uw grootvader het slachtoffer werd van diens algemene wreedheid.” Verwerende partij wijst op hier een mogelijkheid, niet op een zekerheid. Aangezien er geen redenen zijn om te twijfelen aan verzoekers versie van de feiten dient hem dan ook minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

In tweede instantie wijst verwerende partij er ook op dat verzoeker niet gedetailleerd kan vertellen over de wraakpoging die zijn vader ondernam. Ook hier dient gesteld te worden dat verzoeker op het moment van de gebeurtenissen hoogstens 14 jaar was. Hij was tevens geen rechtstreekse getuige van deze gebeurtenissen. Er kan van hem dan ook niet verwacht worden hierover op gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen. Na contact met zijn vader weet verzoeker nu wel dat zeker dat zijn vader samen met zijn vrienden een bermbom heeft geplaatst en dat Ar.D. hiervan het slachtoffer werd. Deze gebeurtenis vond plaats in juni 2014. Ar.D. raakte daarbij slechts gewond.

Verwerende partij neemt opnieuw een onredelijke houding aan. Ze trekt de verklaringen van verzoeker in twijfel zonder dat daar aantoonbare redenen voor zijn. Op het moment van de gebeurtenissen in Afghanistan was verzoeker ofwel nog niet geboren ofwel nog heel jong. Er kan van hem dan ook niet verwacht worden dat hij op een gedetailleerde manier verklaringen aflegt over die gebeurtenissen.

Ten vierde besluit verwerende partij dat verzoeker zich baseert op een vermoeden wanneer hij stelt dat hij door dit alles problemen zou kennen. Het is echter niet verzoeker maar verwerende partij die zich baseert op vermoedens en gissingen om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker. Verzoeker diende samen met zijn familie Afghanistan te ontvluchten omwille van feiten gepleegd door zijn vader.”

Verzoeker gaat ten tweede in op het *“onderzoek naar gedwongen rekrutering”*. Hij wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze hem bij een terugkeer naar Afghanistan zouden doden of iemand laten doden en benadrukt hierbij dat gedwongen rekrutering een wijdverspreide praktijk is in

Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal met dit element rekening had moeten houden bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming en geeft hierbij een theoretische uiteenzetting over de samenwerking- en onderzoekplicht van de commissaris-generaal. Hij voert aan dat: *“Verwerende partij deed de verklaringen met betrekking tot de gedwongen rekrutering af als ongeloofwaardig. Nochtans is gedwongen rekrutering een wijdverspreide praktijk in Afghanistan die niet zomaar terzijde kan worden geschoven door verwerende partij als ongeloofwaardig.”* Verzoeker citeert en parafraseert uit informatie van UNHCR, EASO, UNAMA, Human Rights Watch, Landinfo, Amnesty International en Asyls (verzoekschrift, stukken 2-10) inzake het risico op gedwongen rekrutering in Afghanistan. Hij meent dat uit deze informatie duidelijk blijkt, zoals hij tevens heeft verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud, dat hij een risico loopt om te worden gerekruteerd door de gewapende groepering van Ar.D. en dat dit element minstens grondig diende te worden onderzocht door de commissaris-generaal in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, *quod non*.

Ten derde wijst verzoeker op het *“risico op vervolging van Hazara’s”*. Hij citeert hierbij uit informatie van EASO, UNHCR, UNAMA en professor William Maley (verzoekschrift, stukken 2-3 en 11-12) inzake de risico's voor Hazara in Afghanistan. Hij voert aan dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar het risico op vervolging voor Hazara's en dat *“meer nog, afgezien van de vraag of verzoeker Hazara is heeft verwerende partij hierover verder geen enkele vraag gesteld”*.

Ten vierde gaat verzoeker in op zijn *“verwestering”*. Hij voert aan dat, naast het feit dat hij als sjiitische Hazara een ernstig verhoogd risico loopt, hij ook in de problemen kan komen wegens toegeschreven verwestering. Hij benadrukt hierbij dat hij in 2015, toen hij slechts veertien jaar oud was, in Europa is aangekomen. Tijdens zijn verblijf in Europa is hij sterk geïntegreerd geraakt in de Zweedse en Belgische samenleving en zijn denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de westerse denkwijze. Hij heeft steeds minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur. Hij meent dat het dus niet enkel bijzonder moeilijk zou zijn op opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of terugkeerders niet 'besmet' zijn geraakt door het Westen. Verzoeker meent dan ook dat het niet zozeer gaat over de vraag of verzoeker zich westers voelt, doch wel hoe hij door de Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa. Hij meent dat rekening dient te worden gehouden bij met *“wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uitheemsheid', of verwestering bekeken te worden.”* Verzoeker citeert en parafraseert uit informatie van EASO, Schuster en Majidi, UNHCR, Refugee Support Netwerk en Asyls (verzoekschrift, stukken 2-3 en 13-15) inzake de problemen voor en het risicoprofiel van terugkeerders naar Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar en citeert uit rechtspraak van de Raad en leidt hieruit af dat *“Indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor het dorp waaruit verzoeker afkomstig is, gelegen in het landelijke Daikundi.”* Verzoeker besluit dat uit de voormelde recente en gezaghebbende landeninformatie duidelijk blijkt dat verzoeker een objectief risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hij loopt immers een *“groot risico”* om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als verwesterd te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering tot gevolg. Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Ten vijfde gaat verzoeker in op zijn *“risico op vervolging wegens atheïsme”*. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde atheïst te zijn. Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat dit in geval van terugkeer naar Afghanistan niet voor problemen zou zorgen, wijst verzoeker er thans op dat hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan nog minderjarig was en niet ten volle het risico voor een atheïst in Afghanistan kon inschatten. Hij voert tevens aan dat dit element onlosmakelijk verbonden is met zijn verwesterd karakter en dat zijn profiel als atheïst na vele jaren in Europa enkel is versterkt. Hij heeft steeds minder uitstaans met de tradities en gebruiken uit de islam, daarin sterk beïnvloed door zijn verblijf in Europa. Verzoeker citeert verder uit informatie van EASO en UNHCR (verzoekschrift, stukken 2-3) inzake de risico's voor personen die aan de islam verzaakt hebben. Hij stelt verder dat *“Hoewel verzoeker aangaf “op één of andere manier wel zou kunnen verbergen” kan dit door verwerende partij niet van hem verwacht worden laat staan als excuus gebruikt worden om hiernaar geen afdoende onderzoek te voeren. Het gaat om een één van de wezenlijke bestanddelen van zijn persoonlijkheid en levensovertuiging.”* Hij acht het onderzoek naar de risico's in zijn hoofdte omwille van

zijn profiel als atheïst “op zijn minst bijzonder summier en meent dat de commissaris-generaal de op hem rustende onderzoekplicht schendt.

Op basis van het voorgaande besluit verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoeker was geen getuige van de gebeurtenissen die ten grondslag liggen aan zijn vlucht uit Afghanistan. Hij was bovendien bijzonder jong op het moment van vertrek. Zijn verklaringen dienen dan ook in die context gelezen te worden, hetgeen de commissaris-generaal evenwel, volgens verzoeker, op uiterst onzorgvuldige wijze heeft gedaan. Verder voert hij aan dat, zelfs indien zijn verklaringen ongeloofwaardig worden beschouwd, *quod non*, er rekening dient te worden gehouden met zijn gecombineerd risicoprofiel zoals blijkt uit het voorgaande. Hij meent dat geen van de aangehaalde risico's grondig door de commissaris-generaal werd onderzocht. Rekening houdend met zijn gecombineerd risicoprofiel, had de commissaris-generaal volgens verzoeker hem het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoeker vooreerst dat de motivering in de bestreden beslissing op dit punt “te kort door de bocht” is. Hij geeft een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en besluit hieruit dat er voor hem persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld in de provincie Daikundi niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoekers hoofde bestaat.

Verzoeker wijst vooreerst op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, het “*district Khedir/Khadir, gelegen in de provincie Daykundi*”, gezien dit de context vormt waarbinnen zijn persoonlijke omstandigheden dienen te worden beoordeeld. Hij stelt dat: “*De provincie Daikundi wordt momenteel misschien niet getroffen door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger erdoor geraakt wordt, dit wil nog niet zeggen dat de situatie er uitmuntend is.*” Verzoeker wijst vooreerst op een rapport van de taliban (verzoekschrift, stuk 16), waarin deze stellen dat zij 10% van verzoekers district Sharistan in handen hebben. Hij wijst er hierbij op uit informatie van EASO blijkt dat de taliban een geloofwaardige bron is en zelfs een conservatieve inschatting geeft over hun controle over het Afghaanse grondgebied. Verder citeert verzoeker uit informatie van ODI (verzoekschrift, stuk 17) waaruit blijkt dat de controle van de taliban verder strekt dan de gebieden die formeel gezien door hen bezet zijn, zodat “*men zich dus niet [mag] blindstaren op de 10% van verzoekers district die de taliban fysiek in handen heeft.*”

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, benadrukt hij dat de volgende elementen niet worden betwist door de commissaris-generaal:

- Verzoeker is Hazara;
- Verzoeker is een atheïst;
- Verzoeker verliet Afghanistan toen hij nog zeer jong was, namelijk 14 jaar;
- Verzoeker kwam aan in Europa op 1-jarige leeftijd, en verblijft ondertussen meer dan 4 jaar in Europa. In hoofde van verzoeker is sprake van verwestering.”

Hij meent dat deze elementen kunnen worden beschouwd als persoonlijke omstandigheden die maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Hij besluit dan ook dat, rekening houdende met zijn gecombineerd risicoprofiel, de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (stuk 2)
- het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van juni 2019 (stuk 3);
- het rapport “*United Nations in Afghanistan – Population Movement Bulletin*” van UNAMA van 14 april 2016 (stuk 4);
- een uittreksel uit het “*Afghanistan Midyear Report 2016. Protection of civilians in armed conflict*” van UNAMA van juli 2016 (stuk 5);
- het rapport “*Afghanistan: Taliban child soldier recruitment surges*” van Human Rights Watch van 17 februari 2016 (stuk 6);
- het EASO-rapport “*Afghanistan. Recruitment by armed groups*” van september 2016 (stuk 7);

- het rapport *"Afghanistan: Recruitment to Taliban"* van Landinfo van 29 juni 2017 (stuk 8);
- een uittreksel uit het rapport *"Opinion on the EASO COI Report 'Afghanistan: Taliban strategies – recruitment'"* van Amnesty International van juli 2020 (stuk 9);
- een uittreksel uit het rapport *"Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asylos van augustus 2017 (stuk 10);
- het rapport *"Increasing harm of Afghan civilians from the deliberate and indiscriminate use of improvised explosive devices"* van UNAMA van oktober 2018 (stuk 11);
- het artikel *"On the return of Hazaras to Afghanistan"* van William Maley van 13 november 2018 (stuk 12);
- een uittreksel uit het EASO-rapport *"Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms"* van december 2017 (stuk 13);
- het rapport *"After return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan"* van Refugee Support Network van april 2016 (stuk 14);
- het rapport *"Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asylos van augustus 2017 (stuk 15);
- het *"End of year report (2018 about Mujahideen progress and territory control)"* van de Taliban van 31 december 2018 (stuk 16);
- het rapport *"Life under the Taliban shadow government"* van ODI van juni 2018 (stuk 17).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming in Zweden en België volledig afwijkende verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn regio van herkomst en de redenen van zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden (Landeninformatie, stuk 17, nr. 1) immers dat hij afkomstig was van het dorp Janqalaq in de provincie Ghazni en daar heeft verbleven tot hij zijn regio van herkomst diende te verlaten omwille van een grondconflict binnen zijn familie, waarna hij de laatste twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan in de stad Kabul heeft verbleven. Tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in België verklaarde verzoeker dan weer dat hij afkomstig is uit het district Sharistan in de provincie Daykundi en dat hij vreest om het slachtoffer te worden van bloedwraak door Ar.D.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij beïnvloed werd door andere jongeren om niet de ware toedracht te vertellen over de redenen van zijn vlucht uit Afghanistan, doch de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing reeds terecht oordeelde dat dit geen afdoende verklaring noch verschoning biedt voor verzoekers intentioneel misleidende verklaringen tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zweden. De Raad wijst erop dat van verzoeker, indien hij daadwerkelijk meent dat hij een nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de Europese instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en deze instanties correct inlicht over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoeker voert aan dat hij op het moment van het afleggen van zijn verklaringen in Zweden slechts 14 jaar oud was en aldus vatbaar was voor beïnvloeding, doch dit verweer doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoekers minderjarigheid ontslaat hem immers niet van de plicht tot medewerking die rust op elke verzoeker om internationale bescherming. Bovendien merkt de Raad op dat van iemand die zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. In de bestreden beslissing werd verder nog terecht geoordeeld dat de overige door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde redenen waarom hij misleidende verklaringen heeft afgelegd in Zweden, niet kunnen overtuigen. Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde *"verzachtende omstandigheden"* geen afdoende verklaring bieden voor zijn intentioneel misleidende gedrag in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden. De Raad acht het dan ook niet onredelijk dat de bestreden beslissing oordeelt dat dit gegeven afbreuk doet aan verzoekers algemene

geloofwaardigheid alsook aan de geloofwaardigheid van de thans door hem aangehaalde vluchtmotieven. Immers, de vaststelling dat verzoeker tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zweden bewust misleidende verklaringen aflegde aangaande zijn herkomst en vluchtmotieven doet vermoeden dat hij zelf van oordeel was dat zijn werkelijke herkomst en redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan geen internationale bescherming rechtvaardigen.

Dit gegeven wordt versterkt doordat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees voor bloedwraak door Ar.D. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat (i) uit de door verzoeker neergelegde documenten niet blijkt dat zijn grootvader verantwoordelijk is voor de dood van A.D. doch wel dat Ar.D. verantwoordelijk is voor de dood van verzoekers grootvader, zodat het mogelijk is dat hij het slachtoffer werd van de algemene wreedheid van A.D., (ii) verzoeker ook niet meer informatie heeft over de omstandigheden van de dood van A.D., (iii) hij deze gebeurtenis niet afdoende in de tijd kan situeren, noch (iv) het tijdstip waarop zijn vader een moordpoging ondernam op Ar.D., (v) verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over wanneer zijn grootvader werd vermoord, (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat enkel zijn vader doch niet diens broers betrokken waren bij de wraakactie op Ar.D. voor de dood van hun vader, (vii) verzoeker onvoldoende informatie kan geven over de aanslag die zijn vader gepleegd heeft op Ar.D. en (viii) zijn verklaringen over de nasleep van deze gebeurtenis niet aannemelijk zijn, (ix) verzoekers verklaring dat hij zelf persoonlijke problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan gebaseerd is op een vermoeden en (x) zijn verklaringen op dit punt louter hypothetisch zijn en niet overeenstemmen met de beschikbare informatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de exacte datum waarop zijn grootvader gestorven is niet kan duiden omdat hij toen nog niet geboren was, benadrukt de Raad evenwel dat de dood van zijn grootvader een kernelement vormt in verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze gebeurtenis beter in de tijd kan situeren. Het feit dat verzoeker nog niet geboren was ten tijde van deze feiten doet hieraan geen afbreuk, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij onder meer naar aanleiding van deze gebeurtenis internationale bescherming vraagt. De Raad is dan ook van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege zou informeren op dit punt en dat van hem aldus weldegelijk kan worden verwacht dat hij gedetailleerde en correcte verklaringen aflegt hierover, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker de dood van zijn grootvader niet in de tijd kon situeren, gezien hij de exacte datum van deze gebeurtenis diende op te zoeken in zijn documenten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18). Verzoeker benadrukt verder dat hij, in overeenstemming met de door hem aangebrachte documenten, verklaard heeft dat zijn grootvader twintig jaar geleden werd gedood, doch de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoeker bij aanvang van de procedure nog had verklaard dat de feiten met zijn grootvader zich 17 jaar geleden hebben afgespeeld (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 2). Aldus kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagde om de dood van zijn grootvader op een spontane en correcte wijze in de tijd te situeren, hetgeen dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder stelt dat de commissaris-generaal louter wijst op een mogelijkheid door te stellen dat het mogelijk is dat verzoekers grootvader slachtoffer werd van de algemene wreedheid van Ar.D., doch dat dit geen zekerheid betreft, merkt de Raad evenwel op dat verzoeker met dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen dat A.D. vermoord werd door zijn grootvader en dat zijn grootvader daarom geëxecuteerd werd door Ar.D., geen steun vinden in de door hem bijgebrachte informatie (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 16, nr. 2). Verzoekers documenten bieden dan ook geen afdoende bewijswaarde ter ondersteuning van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij nog maar veertien jaar oud was toen zijn vader een aanslag pleegde op Ar.D. en dat hij tevens geen rechtstreekse getuige was van deze gebeurtenis, herhaalt de Raad opnieuw dat deze gebeurtenis een kernelement vormt in verzoekers relaas en dat hij onder meer naar aanleiding van dit incident internationale bescherming vraagt in België. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich terdege informeert over deze gebeurtenis en gedetailleerde en correcte verklaringen kan afleggen hierover, zoals tevens werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift verduidelijkt dat hij van zijn vader gehoord heeft dat zijn vader samen met zijn vrienden een bembom heeft geplaatst waar Ar.D. het slachtoffer van werd, merkt de Raad op dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, nu verzoeker deze informatie niet kon vermelden

tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit dit verweer kan louter blijken dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn vader en aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij reeds voor zijn persoonlijk onderhoud meer informatie zou bekomen hebben bij zijn vader. Dat verzoeker dit niet deed getuigt van een gebrek aan interesse en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de commissaris-generaal zich baseert op "*vermoedens en gissingen*" om zijn verklaringen op dit punt te betwisten, gezien de geloofwaardigheid van verzoekers relaas kan worden afgeleid uit zijn tegenstrijdige, onwetende en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde vrees voor bloedwraak door Ar.D. nu de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die aan de basis liggen van deze vrees, niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder aan dat hij verklaarde dat hij gedwongen rekrutering vreest door de groepering van Ar.D., doch de bestreden beslissing oordeelde evenwel terecht dat deze vrees van verzoeker louter hypothetisch is. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door Ar.D., maakt verzoeker immers evenmin aannemelijk dat hij gedwongen rekrutering vreest door deze persoon. Verzoekers verwijzing naar landeninformatie met betrekking tot gedwongen rekrutering in Afghanistan (verzoekschrift, stukken 2-10) die geen betrekking heeft op zijn persoon is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Verzoeker slaagt er immers niet in om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze te verbinden aan de algemene informatie.

De Raad wijst er verder op dat uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift, blijkt dat het enkele feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is, niet volstaat om te besluiten dat hij tot de groep van jongens en mannen behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden in Afghanistan. De Raad herhaalt dat in deze Guidelines wordt gesteld dat "*depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliates to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs*" (p. 55). Verzoeker dient aldus de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie in het verzoekschrift (verzoekschrift, stukken 2-10) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe niet. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees voor gedwongen rekrutering door Ar.D. haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardige of ernstige feiten aan waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan *in concreto* het risico loopt om geïsoleerd of vervolgd te worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat hij een sjjiitische Hazara is. De Raad merkt op dat uit het geheel van de beschikbare informatie evenwel niet kan worden afgeleid dat de situatie in Afghanistan van zulke aard zou zijn dat zij voor Hazara's en sjjiieten op zich het risico met zich zou meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid een aanwezigheid zouden worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker kan worden bijgetreden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij sjjiitische Hazara is en ingevolge een aanwezigheid in Afghanistan, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Groepsvervolging van Hazara blijkt niet. Het loutere gegeven een Hazara te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. De Raad benadrukt verder dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de beschikbare landeninformatie. In de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 30 augustus 2018, waarnaar verzoeker

verwijst, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*"depending on the individual circumstances of the case"*). Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Het loutere feit dat verzoeker hier geen vragen over werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, nu het aan verzoeker is om zo spoedig mogelijk de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die zijn nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Verzoeker maakte evenwel noch tijdens de CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, stuk 14), noch tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5) enige melding van een vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van het feit dat hij een sjjiitische Hazara is.

Verzoeker betoogt voorts nog dat hij verwesterd is door zijn langdurig verblijf in Europa en het feit dat hij op jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken. Er dient in dit verband vooreerst op gewezen dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het risicoprofiel voor verwesterde jongemannen bij een terugkeer naar het land van herkomst. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient ook voor verwesterde jongemannen *in concreto* te worden aangetoond op grond van de individuele omstandigheden van de zaak. Dit wordt ook uitdrukkelijk zo gesteld door UNHCR in de richtlijnen van 30 augustus 2018. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dan ook *in concreto* aantonen. Het citeren van algemene informatie inzake de risico's voor verwesterde terugkeerders volstaat hiertoe niet, nu deze van algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon.

In casu maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. In deze dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd door AGE's omwille van zijn (gepercipieerde) verwestering (CGVS-vragenlijst, stuk 14), hoewel hij op dat ogenblik al minstens drie jaar in Europa had verbleven als minderjarige en een procedure in Zweden had doorlopen (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 12).

Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure wel dat hij vervolging vreesde omdat hij niet langer gelooft (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 2) en benadrukt in het verzoekschrift tevens zijn veranderde opvattingen en geloofsovertuiging. De bestreden beslissing oordeelde op dit punt evenwel terecht dat: *"Met betrekking tot uw verklaring dat u atheïst zou zijn dient te worden opgemerkt dat u zelf opmerkt dat dit bij een terugkeer naar Afghanistan niet voor problemen zal zorgen (CGVS, p. 24). U zou gewoon nalaten dit aan de buitenwereld te laten zien. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw atheïsme voornamelijk neerkomt op het niet-praktiseren van de islam, iets wat uw vader ook niet altijd deed, hoewel hij ook vastte en thuis bad (CGVS, p. 23, 24). Hij werd soms uitgescholden of scheef bekeken omdat hij niet naar de moskee ging maar kende hier niet echt grote problemen door die gezien kunnen worden als een ernstige vorm van vervolging (CGVS, p. 24)."* In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zijn nieuwe geloofsovertuiging verbergt, merkt de Raad evenwel op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn atheïsme voornamelijk neerkomt op het niet-praktiseren van de islam, zodat hij niet aantoont dat zijn vermeende atheïsme voortkomt uit een diepgewortelde overtuiging die het hem onmogelijk maakt om te conformeren met de heersende regels, wetten en gebruiken in Afghanistan, noch dat hij omwille van het feit dat hij de islam niet-praktiseert zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Afghanistan. De bestreden beslissing wijst er bovendien terecht op dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn atheïsme geen problemen zou opleveren bij een terugkeer naar Afghanistan, gezien hij dit zou kunnen verbergen, en dat zijn vader tevens geen vervolgingsfeiten heeft moeten ondergaan omwille van het feit dat hij niet praktiseerde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 23-24). Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog minderjarig was en aldus nog niet ten volle het risico voor een atheïst in Afghanistan kon inschatten, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker, die tijdens het persoonlijk onderhoud zeventien jaar oud was, kan geacht worden over voldoende maturiteit en beoordelingsvermogen te beschikken om de gevolgen van het feit dat hij niet gelooft in te schatten. Dit geldt te meer nu verzoeker verklaarde dat zijn vader niet praktiseerde in Afghanistan, zodat verwacht kan worden dat hij de gevolgen van het niet-praktiseren van de islam voldoende kan inschatten. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat hij omwille van het feit dat hij de islam niet praktiseert zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Afghanistan. De verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking

heeft op zijn persoon is niet dienstig, nu verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Verzoeker brengt voor het overige geen concrete elementen bij waaruit zijn verwestering zou kunnen blijken. Uit het loutere feit dat verzoeker op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en lange tijd in Europa heeft verbleven kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou willen of kunnen schikken naar de aldaar vigerende wetten, regels en gebruiken noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen of uiterlijke kenmerken een risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd door AGE's. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn langdurig verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zouden hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen of dat hij er een doelwit zal vormen voor AGE's. Verzoeker maakt aldus niet *in concreto* aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn vermeende verwestering. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking, nu ieder verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient te worden beoordeeld.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden gewezen op belangrijke discrepanties tussen de verklaringen die u aflegde in de asielpprocedure in Zweden en deze in België. In Zweden verklaarde u afkomstig te zijn van het dorp Janqalaq in de provincie Ghazni waar u tot uw twaalfde woonde. U verklaarde er dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omdat u problemen kende met uw oom langs vaderszijde. Uw oom wou in het bezit komen van de gronden die uw vader van uw grootvader had geërfd. Uw oom doodde uw beide ouders maar liet u en uw boers in leven. Hij wou dat u zou kunnen vertellen dat ze zelfmoord hadden gepleegd. U durfde dit echter tegen niemand vertellen en zei dat u niet wist hoe ze waren omgekomen. U ging bij uw oom langs moederszijde wonen. Toen deze aangaf dat hij niet langer kon instaan voor u en uw broer en wou dat u bij uw oom langs vaderszijde zou gaan wonen bent u gevlucht. U kwam in Kabul terecht waar u ongeveer 2 jaar in een hotel heeft gewerkt (zie notities persoonlijk onderhoud en beslissing Zweden). U verliet Kabul omdat u er geen werk meer vond. In België daarentegen brengt u een heel andere relaas. U verklaart hier geboren en getogen te zijn in het district Sharistan van de provincie Daikundi, wat u overigens aannemelijk kan maken, en verklaart dat u Afghanistan omwille van problemen met Ar.D. bent ontvlucht (zie notities van het persoonlijk onderhoud België). Deze problemen zouden ontstaan zijn ten tijde van uw grootvader en ertoe leiden dat u vreest slachtoffer te worden van bloedwraak door hem. Uw ouders en broers en zussen zouden ook Afghanistan ontvlucht zijn, maar u zou hen onderweg in Iran kwijtgeraakt en geen contact meer met hen hebben. Ergens in 2014 zou u uit Afghanistan vertrokken zijn, toen u twaalf of dertien jaar oud was. Intussen hebt u contact met een oom langs moederszijde en uw familie. Van iemand die internationale bescherming zoekt en verklaart te vrezen voor zijn leven mag men echter verwachten dat deze persoon van bij aanvang en onmiddellijk de desbetreffende asielinstanties in het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt zodanig dat de asielinstantie kan beslissen over het verzoek. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, in casu Zweden en België, teneinde er een beschermingsstatus te verkrijgen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat u in Zweden compleet andere verklaringen heeft afgelegd dan in België ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid, zelfs al was u dan nog minderjarig.

Gevraagd waarom u in Zweden andere verklaringen aflegde geeft u aan zich te hebben laten beïnvloeden door andere Afghaanse jongens (CGVS, p. 21). Dit doet aan de vaststellingen inzake uw geloofwaardigheid geen afbreuk. Immers wordt er van u verwacht dat u, ook als minderjarige, de waarheid spreekt zeker over kernelementen als de situatie van uw familieleden en de oorzaken van uw vlucht uit Afghanistan. Reeds in Zweden werd u gewezen op het belang van juiste informatie (zie rapport 8/1/2016 p. 1/14, 2/14). Dat u pas in België de ware reden voor uw verzoek om internationale bescherming zou willen of kunnen verklaren doet afbreuk aan de beweerde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. U dacht dat u gediscrimineerd zou worden door de andere mensen die u onderweg tegenkwam, voornamelijk Afghanen, indien u zou zeggen dat u uit Daikundi kwam zo verklaart u als reden voor het opgeven van een andere herkomstregio (CGVS, p. 21). Dit verklaart nog niet waarom u tegen de Zweedse overheid niet de waarheid zou vertellen over de problemen die u in Afghanistan had gekend en de redenen waarom u het land diende te ontvluchten. U voegt er nog aan toe dat het niet belangrijk was wat u in Zweden vertelde omdat u enkel uw familie wou terugvinden (CGVS, p. 22), in dit opzicht is het

dan ook heel opmerkelijk dat u aan de Zweedse overheid vertelde dat uw ouders vermoord waren. U twijfelde ook of uw vader de toestemming had om alles over hem hier te vertellen, zo geeft u aan (CGVS, p. 22). Het dient gezegd dat uw vader u volgens uw huidige verklaringen naar Europa stuurde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dan in Zweden niet zou hebben mogen vertellen wat er in Afghanistan gebeurd was is hiermee niet te verzoenen. Bovendien had u ook in Oostenrijk de kans om internationale bescherming in te dienen maar zette u daar de asielpprocedure niet verder. Dit is toch een opmerkelijke houding voor iemand die vreest voor zijn leven te vrezen en doet twifelen aan uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Dat u minderjarig was kan evenmin als verschuiving gelden daar er ook van een minderjarige kan worden verwacht dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien legt u nu opmerkelijke verklaringen af met betrekking tot het contact met uw familie. U verklaarde initieel geen contact meer te hebben met uw ouders die ergens in Iran zouden zijn. Gevraagd wat u al probeerde om hen te vinden stelde u veel te hebben geprobeerd en hen via facebook gezocht te hebben door op verschillende manieren de naam van uw vader in de zoekbalk van facebook in te geven (CGVS, p. 9,23). Het dient gezegd dat dit een mogelijke piste is maar ook een piste die weinig kans op slagen heeft. Ook via het Rode Kruis zou u geprobeerd hebben hen te zoeken, maar u deed dit pas na aankomst in België omdat u in Zweden nooit van die mogelijkheid had gehoord. U zou er nochtans met uw sociaal assistente hebben besproken over het terugvinden van uw familie maar was nooit op de hoogte van de dienst Tracing van het Rode Kruis (CGVS, p. 10, 22). Het zou verbazen dat uw sociaal assistente in Zweden u niet van deze mogelijkheid op de hoogte zou hebben gebracht. Uiteindelijk stelt u, zou u pas in België via een vriend die in Engeland woont het nummer van een oom langs moederszijde in Afghanistan hebben gekregen. Opmerkelijk is echter dat u deze oom voorheen niet kende, u wist van zijn bestaan maar had hem nooit eerder gezien (CGVS, p. 9). Via deze oom kwam u dan uiteindelijk weer in contact met uw familie (CGVS, p. 9, 23). Het komt dan ook als zeer toevallig over dat een kennis toch het nummer van uw oom heeft en dat die oom blijkbaar wel contacten had met uw familie, hoewel u hem nooit eerder had ontmoet. Het vermoeden bestaat dat u ware toedracht over uw familie, hun verblijfplaats of situatie en jullie contacten tracht te verbergen, waardoor de algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

Daarnaast kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Uw verklaringen over het begin van de problemen, namelijk de dood van A.D. waar uw grootvader iets te maken mee zou hebben zijn immers vaag en nietovertuigend. Uit de documenten die u neerlegt over het incident blijkt vooreerst niet dat uw grootvader achter de dood van A.D. zat. Hij wordt echter wel vermeld als slachtoffer van Ar.D. Uit deze artikels blijkt ook dat Ar.D. verschillende wreedheden heeft begaan en er niet voor terugdeinst mensen te doden of te laten doden (zie vertaling). Het is aldus mogelijk dat uw grootvader destijds het slachtoffer werd van diens algemene wreedheid. Uzelf weet ook niet echt wat er toen is gebeurd toen A.D. werd gedood (CGVS, p. 18). Het is merkwaardig dat u deze gebeurtenis niet kan situeren in de tijd. U kan niet zeggen wanneer A.D. juist werd gedood en wanneer uw grootvader op zijn beurt om het leven kwam (CGVS, p. 18). U moet hiervoor in de documenten op zoek gaan naar de datum. Uw grootvader zou op 2 mizan 1378 (24 september 1999) overleden zijn, zo blijkt. Uw vader zou 12 à 15 jaar nadien de dood van uw grootvader hebben willen wreken (CGVS, p. 16). Wanneer er u wordt gevraagd wanneer uw vader dan probeerde Ar.D. te doden zegt u 5 jaar of 5.5 jaar geleden, mogelijk in 2014 zo stelt u (CGVS, p. 20). U kan echter niet zeggen welke maand het was (CGVS, p. 20). Het is merkwaardig dat u deze gebeurtenis niet beter in de tijd kan situeren daar dit voorval, het feit dat uw vader Ar.D. probeerde iets aan te doen, de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zou geweest zijn. Bovendien ging u tot de 7de graad naar school en kan verondersteld worden dat u wel enige kennis heeft van de kalender (CGVS, p. 13). Indien uw grootvader in 1378 (maart 1999 - maart 2000) werd gedood, dan zou uw vader, volgens uw verklaringen in 1390 (maart 2011 – maart 2012) of 1393 (maart 2014 – maart 2015) moeten geprobeerd hebben wraak te nemen. U vertrok naar eigen zeggen zo'n 5 jaar geleden in de zomer uit Afghanistan. Uw verklaringen blijven echter zeer oppervlakkig voor iemand die dergelijke gebeurtenissen zou hebben meegemaakt.

Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw grootvader 17 jaar geleden werd vermoord (zie Verklaring, vraag 5), maar op het CGVS stelt u dan weer dat dit 20 jaar geleden was terwijl tussen beide onderhouds slechts drie maanden verstreken zijn (CGVS, p. 18). Dit verschil van zo'n drie jaar is toch opvallend. U probeert dit te verschuiven door te verklaren dat er problemen waren tussen u en de tolk op DVZ (CGVS, p. 25) maar dit blijkt geenszins uit de verklaring die u en uw voogd hebben ondertekend, zonder overigens melding te maken van problemen met de tolk (zie

verklaring). Bovendien verklaarde u bij aanvang van het gehoor op het CGVS dat het gehoor bij DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 4,5), op een klein verschil van enkele dagen uw vertrekdatum na. Daarnaast is het opmerkelijk dat enkel uw vader de dood van uw grootvader zou hebben willen wreken, zijn broers ondernamen niks (CGVS, p. 19). U stelt dat uw vader de oudste is en zijn broers daarom niets deden (CGVS, p. 19). Echter is (bloed)wraak meestal een familie/clan aangelegenheid zoals uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief blijkt. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat uw ooms helemaal niet betrokken zouden zijn geweest bij de plannen van uw vader wraak te nemen voor uw grootvaders dood, gezien de impact van dergelijke actie op de ganse familie. Deze merkwaardige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast kan u weinig vertellen over de aanslag die uw vader zoveel jaar na de dood van uw grootvader tegen Ar.D. zou hebben gepleegd. U was er niet van op de hoogte voor de aanslag (CGVS, p. 19), dit is nog aannemelijk daar u nog jong was maar aangezien dit incident aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan ligt is het niet onlogisch dat u later meer details gekregen of gevraagd zou hebben. Zoals reeds opgemerkt weet u niet wanneer deze aanval plaats vond (CGVS, p. 20) en u weet ook niet exact waar deze aanslag plaatsvond, enkel vaagweg ergens tussen Nili en Olke (CGVS, p. 20). U kan niet zeggen of uw vader daarbij hulp heeft gekregen van anderen (GVS, p. 19). U denkt bovendien dat de er een berm bom ontploft is (CGVS, p. 16) maar kan dit niet met zekerheid zeggen en u denkt ook dat Ar.D. hierbij gewond is geraakt, zeker weet u dit niet (CGVS, p. 16). Dat u dit niet met zekerheid zou weten is niet aannemelijk. Het verdere verloop van de feiten is eveneens opmerkelijk te noemen. U kwam op een dag thuis en zag dat uw huis omsingeld was door soldaten van Ar.D. (CGVS, p. 19) waarop u naar binnen ging. Uw moeder gebood u om naar boven te gaan. Ze vertelde u dat ze uw vader kwamen zoeken, hij was afwezig (CGVS, p. 16). Hierbij is het opmerkelijk dat deze soldaten u zomaar laten passeren en naar binnen laten gaan. Aangezien uw vader er niet was zouden de mannen vervolgens eenvoudigweg zijn vertrokken, eveneens opmerkelijk. U ging vervolgens niet meer naar school maar verliet het huis wel nog (CGVS, p. 16). Toen u enkele dagen later een onbekende man het huis zag binnenlopen negeerde u deze eerst (CGVS, p. 16) tot hij begon te roepen op uw moeder (CGVS, p. 16). Gezien de gebeurtenissen van enkele dagen eerder en het feit dat uw vader gezocht werd is het opvallend dat u deze persoon in eerste instantie negeert. De man vroeg uw moeder naar de verblijfplaats van uw vader, maar zou opnieuw vertrokken zijn zonder meer (CGVS, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien berust het feit dat u door dit alles problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan op een louter vermoeden. Tot uw vertrek uit Afghanistan kende u zelf geen persoonlijke problemen. U stelt dat u problemen zal kennen omdat u er nu eenmaal, in Afghanistan, geen andere oplossing is voor dit soort problemen (CGVS, p. 20). Ofwel gaan ze u doden, zo stelt u, ofwel zal u iemand moeten doden (CGVS, p. 20). Hierin kan u niet helemaal gevolgd worden. In Afghanistan bestaan er informele conflictoplossingsmechanismen, zoals een jirga of shura (lokale raden) die samenkomen om conflicten zoals deze op te lossen. De beslissingen van deze raden waar dorpsouderen en religieuze leiders deel van uit maken worden doorgaans gerespecteerd door de gemeenschap. U stelt ook dat u zal moeten toetreden tot een gewapende groepering om zichzelf veilig te stellen maar dat wil u niet (CGVS, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit zou moeten doen, het gaat hier om een hypothetische stelling. Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde actuele problemen met Ar.D.

Met betrekking tot uw verklaring dat u atheïst zou zijn dient te worden opgemerkt dat u zelf opmerkt dat dit bij een terugkeer naar Afghanistan niet voor problemen zal zorgen (CGVS, p. 24). U zou gewoon nalaten dit aan de buitenwereld te laten zien. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw atheïsme voornamelijk neerkomt op het nietpraktiseren van de islam, iets wat uw vader ook niet altijd deed, hoewel hij ook vastte en thuis bad (CGVS, p. 23, 24). Hij werd soms uitgescholden of scheef bekeken omdat hij niet naar de moskee ging maar kende hier niet echt grote problemen door die gezien kunnen worden als een ernstige vorm van vervolging (CGVS, p. 24).

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van Ar.D. niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige was doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Bovendien werd intussen de voogdij van rechtswege over u opgeheven.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan. Echter is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De foto's die u neerlegt vormen evenmin een bewijs. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaard kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De informatie afkomstig van het internet over de familie D., Ar.D. en A.D., is algemene informatie die ruim gekend is. Uw grootvader wordt zoals reeds gemeld in de artikels vermeld als slachtoffer maar niet als dader van of brein achter de moord op een van deze personen, hoewel u zelf beweert dat uw grootvader gedood werd toen bekend werd dat hij achter de moord op A.D. stak. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "*Elgafaji*" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07", § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, "*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*", § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige

schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Sharistan van de provincie Daykundi wordt niet betwist.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Daykundi, als een gebied waar willekeurig geweld plaatsvindt op een zodanig lage schaal dat er in het algemeen geen risico is voor een burger om persoonlijk geraakt te worden door het willekeurig geweld, hoewel rekening moet worden gehouden met individuele elementen die de verzoeker in risico-vergrotenende situaties kunnen plaatsen (p. 94: "*Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Daikundi at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. However, individual elements always need to be taken into account as they could put the applicant in risk-enhancing situations.*").

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

De argumentatie in het verzoekschrift waaruit blijkt dat de taliban minstens 10% van het grondgebied van verzoekers district van herkomst, Sharistan, onder controle heeft, is niet van die aard om afbreuk te doen aan het oordeel dat de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt omdat hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, is de Raad van oordeel dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die ondertussen de meerderjarige leeftijd heeft bereikt, inmiddels over de nodige maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Sharistan in de provincie Daykundi in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

S. VAN CAMP